

Sentencja

- 1) Tolerowanie w rozumieniu art. 9 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych jest pojęciem prawa Unii i nie można uznać, że właściciel wcześniejszego znaku towarowego tolerował długotrwałe i utrwalone używanie w dobrej wierze przez osobę trzecią znaku identycznego z jego własnym, o którym to używaniu wiedział od dawna, jeżeli był pozbawiony wszelkiej możliwości sprzeciwienia się tej sytuacji.
- 2) Rejestracja wcześniejszego znaku towarowego w danym państwie członkowskim nie stanowi warunku koniecznego do rozpoczęcia biegu terminu utraty roszczenia w wyniku tolerowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 dyrektywy 89/104. Przesłankami koniecznymi do rozpoczęcia biegu tego terminu, których spełnienie winien ustalić sąd krajowy, są, po pierwsze, rejestracja późniejszego znaku towarowego w danym państwie członkowskim, po drugie, fakt, że znak ten został zgłoszony do rejestracji w dobrej wierze, po trzecie, fakt używania późniejszego znaku towarowego przez właściciela w państwie członkowskim, w którym znak ten został zarejestrowany, i po czwarte, wiedza właściciela wcześniejszego znaku towarowego o rejestracji znaku późniejszego oraz o fakcie jego używania po dokonaniu rejestracji.
- 3) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/104 należy interpretować w ten sposób, że właściciel wcześniejszego znaku towarowego nie może domagać się unieważnienia rejestracji identycznego późniejszego znaku towarowego określającego identyczne towary w wypadku długotrwałego jednoczesnego używania tych dwóch znaków w dobrej wierze, jeżeli w okolicznościach takich jak występujące w postępowaniu przed sądem krajowym używanie to nie wpływa lub nie jest w stanie negatywnie wpływać na podstawową funkcję znaku towarowego, jaką jest zagwarantowanie konsumentom wskazania pochodzenia towarów lub usług.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-90/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa siedliskowa — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Dzika fauna i flora — Artykuł 4 ust. 4 oraz art. 6 ust. 1 i 2 — Ustalenie działań priorytetowych dla specjalnych obszarów ochrony oraz ich właściwa ochrona — Brak gwarancji właściwej ochrony sądowej specjalnych obszarów ochrony położonych w archipelagu Wysp Kanaryjskich)

(2011/C 331/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Interwenient) popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: M. Pere, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 ust. 4 oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206, s. 7) — Tereny mające znaczenie dla Wspólnoty — Środki ochronne — Makaronezyjski region biogeograficzny

Sentencja

- 1) Nie ustalając, na podstawie art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, działań priorytetowych dla specjalnych obszarów ochrony, będących terenami mającymi znaczenie dla Wspólnoty w makaronezyjskim regionie biogeograficznym, położonych na terytorium hiszpańskim i wymienionych w decyzji Komisji z dnia 28 grudnia 2001 r. w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w makaronezyjskim regionie biogeograficznym na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, oraz nie tworząc, ani nie stosując, zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy 92/43, stosownych środków ochronnych oraz systemu ochrony, który umożliwiłby uniknięcie pogarszania stanu siedlisk przyrodniczych, jak również niepokojenia gatunków, zapewniając ochronę specjalnych obszarów ochrony obejmujących tereny wskazane w decyzji 2002/11, a położone na terytorium hiszpańskim, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy wyżej wymienionych przepisów przytoczonej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Mesopotamia Broadcast A/S METV (C-244/10), Roj TV A/S (C-245/10) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone C-244/10 i C-245/10) (¹)

(Dyrektywa 89/552/EWG — Telewizyjna działalność nadawcza — Możliwość wydania przez państwo członkowskie zakazu wykonywania działalności na jego terytorium przez nadawcę telewizyjnego z siedzibą w innym państwie członkowskim — Uzasadnienie dotyczące działania na szkodę porozumienia między narodami)

(2011/C 331/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mesopotamia Broadcast A/S METV (C-244/10),
Roj TV A/S (C-245/10)

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 2a i 22a dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23), zmienionej dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 202, s. 60) — Zakaz działalności z powodu działania na szkodę idei porozumienia między narodami nałożony na nadawcę telewizyjnego z siedzibą w innym państwie członkowskim — Wyłączenie uprawnienia państwa członkowskiego odbioru do utrudniania na swoim terytorium rozpowszechniania audycji telewizyjnych z innych państw członkowskich z powodów, które objęte są dziedzinami skoordynowanymi w dyrektywie 89/552/EWG — Dopuszczalność działania na szkodę idei porozumienia między narodami jako podstawy zakazu objętej dziedzinami skoordynowanymi w tej dyrektywie

Sentencja

Wykładni art. 22a dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej [nadawczej], zmienionej dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r., należy dokonywać w ten sposób, iż okoliczności takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniach przed sądem krajowym, objęte uregulowaniem prawa krajowego zakazującym działania na szkodę porozumienia między narodami, powinny być uważane za mieszczące się w ramach pojęcia nakłaniania do nienawiści ze względu na rasę, płeć, religię lub narodowość. Artykuł ten nie sprzeciwia się powzięciu przez państwo członkowskie na podstawie ogólnych przepisów, takich jak Gesetz zur Regelung des öffentlichen Vereinsrechts (ustawa o stowarzyszeniach) z dnia 5 sierpnia 1964 r., zmieniona przez art. 6 ustawy z dnia 21 grudnia 2007 r., środków wobec nadawcy telewizyjnego z siedzibą w innym państwie członkowskim na podstawie tego, że działalność i cele tego nadawcy naruszają zakaz działania na szkodę porozumienia między narodami, o ile środki te nie stanowią przeszkody dla ściśle rozumianej retransmisji programów telewizyjnych realizowanych przez tego nadawcę z terytorium innego państwa członkowskiego, co powinno zostać zbadane przez sąd krajowy.

(¹) Dz.U. C 234 z 28.8.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas — Republika Litewska) — Genovaitė Valčiukienė, Julija Pekelienė, Lietuvos žaliųjų judėjimas, Petras Girinskas, Laurynas Arimantas Lašas przeciwko Pakruojo rajono savivaldybės, Šiaulių visuomenės sveikatos centras, Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentas

(Sprawa C-295/10) (¹)

(Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Plany określające użytkowanie małych obszarów na poziomie lokalnym — Artykuł 3 ust. 3 — Plany zagospodarowania przestrzennego, które dotyczą tylko jednego przedmiotu działalności gospodarczej — Ocena w ramach dyrektywy 2001/42/WE wykluczona w prawie krajowym — Uprawnienia dyskrecjonalne państw członkowskich — Artykuł 3 ust. 5 — Związek z dyrektywą 85/337/EWG — Artykuł 11 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/42/WE)

(2011/C 331/07)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Genovaitė Valčiukienė, Julija Pekelienė, Lietuvos žaliųjų judėjimas, Petras Girinskas, Laurynas Arimantas Lašas

Strona pozwana: Pakruojo rajono savivaldybės, Šiaulių visuomenės sveikatos centras, Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentas

przy udziale: Sofita UAB, Oltas UAB, Šiaulių apskrities viršininko administracija, Rimvydas Gasparavičius, Rimantas Pašakinskas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas — Wykładnia art. 3 i art. 11 dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30) oraz dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 175, s. 40) — Wymóg przeprowadzenia oceny w ramach dyrektywy 2001/42/WE po przeprowadzeniu oceny w ramach dyrektywy 85/337/EWG — Ustawodawstwo krajowe przewidujące, że nie ma potrzeby dokonania strategicznej oceny wpływu na środowisko miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plany te dotyczą tylko jednego przedmiotu działalności gospodarczej